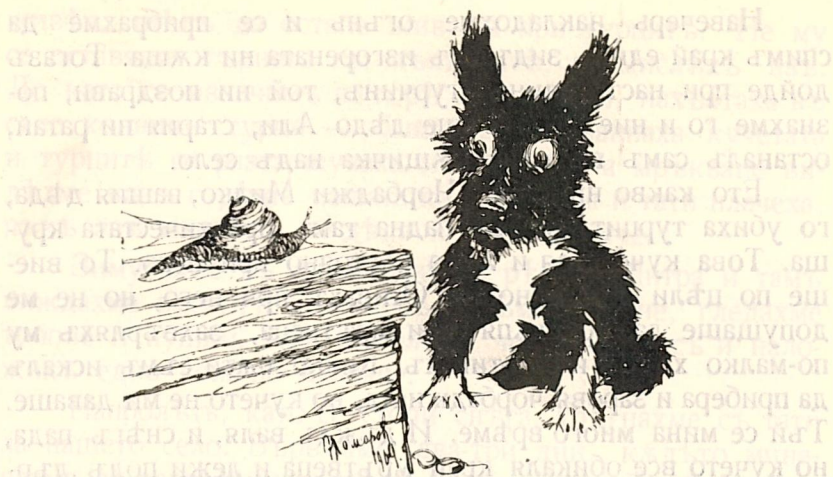

Рунтавка и охлювь.

— *Рунтавка* често говорѣла:

„Лопъ е моя животъ клети,

Мразя азъ моята колиба,

Дѣто цѣлъ животъ живѣя...

Ето, съ синжиръ вързана, азъ тлѣя...

Къмъ кжцицата съмъ свързана

Отъ нине — до вѣки!... “

Чуло е *охлювче* едно и рекло ѝ скромно:

„Възможно ли е, госпожо,

Да не обичашъ своето мѣстенце родно?... “

Моля, отговори ми спокойно?... “

Я вижъ моя домъ

Азъ нераздѣлно нося на гърба си!... “

А *Рунтавка* отвърща:

„Да обичемъ своята кжца?!... “

— Благодаря ти за съвѣта:

Бихъ я обичала и азъ,

Ако ли, като тебъ,

И азъ я носѣхъ на грѣбъ... “

И не бихъ тжжела!... “

А сега,

Колкото и синжирия

все да хапя и гризя...

Пакъ сжщата грижа:

— Нито шагъ — отъ кжщния прагъ!... “

Чичо Връмбарчо.